

Effects of Self-efficacy and Parenting Styles upon Grade 4-6 Students with Low and Average Academic Achievement

Chanarat Wannaprasert^{*} Suporn Apinuntavech^{**} Patcharin Seree^{***}

ABSTRACT

Self-efficacy and parenting styles are important for student's learning. The objective was to study the effects of self-efficacy and parenting styles upon grade 4-6 students. The sample group consisted of 274 students obtained by stratified and simple random sampling who participated in the School Mental Health Project from 3 schools in Bangkok. Participants were divided in 2 groups: students with low academic achievement and those with average academic achievement. The assessments included Academic Self-efficacy Questionnaire and Parenting Style Questionnaire. The results were analyzed using descriptive statistics, Pearson's Correlation Coefficient and Independent sample T-test. A significant correlation was found between academic self-efficacy and academic achieve-

ment at $p = 0.01$. Neglectful parenting style had a significantly negative relationship with academic achievement at $p = 0.01$. On the other hand, authoritative, authoritarian and permissive parenting styles had no correlation with academic achievements. A significant difference was found regarding academic self-efficacy and neglectful parenting style between students who had low academic achievement and those with average academic achievement at $p = 0.01$. This study suggested that the main caretakers of children should apply these results in creating self-efficacy activities that would help students to learn better and more effectively.

Keywords: self-efficacy, academic self-efficacy, parenting style, academic achievement

J Public Health 2018; 48(3): 332-343

Article info: Received January 11, 2018; Revised May 3, 2018; Accepted May 9, 2018.

Correspondence: Suporn Apinuntavech, Division of Child and Adolescent Psychiatry, Department of Psychiatry, Faculty of Medicine, Siriraj Hospital, Mahidol University, Bangkok 10700, THAILAND. E-mail: suporn.api@mahidol.ac.th

^{*} Graduate Student in Master of Science, Department of Child, Adolescent and Family Psychology, Faculty of Medicine, Ramathibodi Hospital, Faculty of Medicine, Siriraj Hospital, National Institute for Child and Family Development, Mahidol University

^{**} Division of Child and Adolescent Psychiatry, Department of Psychiatry, Faculty of Medicine, Siriraj Hospital, Mahidol University

^{***} National Institute for Child and Family Development, Mahidol University

บทนำ

สภาวะการศึกษาไทยปีพ.ศ. 2556-2557 มีงบประมาณการศึกษาของภาครัฐขยายเพิ่มมากขึ้นทั้งปริมาณและสัดส่วนของงบประมาณทั้งประเทศและผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนจากการประเมินผลทั้งภายในประเทศ และเปรียบเทียบระหว่างต่างประเทศยังคงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ การแก้ปัญหาของภาครัฐแก้ได้เฉพาะบางประเด็น แต่ไม่ได้ปฏิรูปทั้งระบบอย่างเป็นองค์รวม¹ ซึ่งการประเมินคุณภาพการศึกษาประการหนึ่ง คือคุณภาพของการเรียนรู้หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement)² โดยประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Intellectual Factor) และองค์ประกอบด้านที่ไม่เกี่ยวกับสติปัญญา (Non-Intellectual Factor)³ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) มีอิทธิพลต่อปฏิริยาทางอารมณ์ของบุคคล กล่าวคือบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูง เมื่อต้องเผชิญปัญหาจะมุ่งมั่นเพื่อเอาชนะอุปสรรค แต่บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ เมื่อเผชิญกับปัญหา มีแนวโน้มที่จะแสดงปฏิริยาในทางลบ⁴ ดังนั้นการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนดี^{5, 6}

ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่เด็กจะได้รับการอบรมเลี้ยงดู ปลูกฝัง และวางรากฐานด้านบุคลิกภาพ การปฏิบัติที่ดีต่อเด็กมีผลต่อการด้านบุคลิกภาพ และช่วยเด็กให้เกิดการเรียนรู้⁷ นอกจากนี้ครอบครัวยังมีผลต่อความสุข ความพึงพอใจในชีวิต และการประสบความสำเร็จในการเรียนอีกด้วย^{8, 9} จากงานวิจัยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ สัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง จะเห็นได้ว่า

ครอบครัวและการดูแลเอาใจใส่จะทำให้เด็กมีการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ดี¹⁰ ผู้วิจัยสนใจศึกษาในเด็กวัยนี้ เนื่องจากเป็นวัยที่อยู่ในขั้นพัฒนาความซึ้นซึ้นแข็งหรือความรู้สึกด้อย¹¹ ตามทฤษฎีของ Erikson⁷ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถือว่า เป็นสิ่งที่เด็กจะทำเพื่อให้บรรลุความสำเร็จ ถ้าเด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีก็จะรู้สึกภูมิใจและพยายามซึ้นซึ้นแข็งในการเรียนต่อไป แต่ถ้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดี เด็กก็จะทอดถอยและรู้สึกเป็นปมด้อย นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาปัจจัยอื่นที่อาจจะส่งเสริมหรือสนับสนุนให้นักเรียนสามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้ เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเอง ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านการคำนวณ ด้านการคิดและการเรียนรู้ พฤติกรรมการเรียน และการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ประกอบด้วย รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ แบบควบคุม แบบตามใจ และแบบทอดทิ้ง ผลการวิจัยนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประยุกต์ใช้ในการให้คำปรึกษาหรือจัดกิจกรรมการส่งเสริมการอบรมเลี้ยงดูให้แก่ผู้ปกครอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ

วิธีการศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เข้าร่วมโครงการสุขภาพจิตโรงเรียน โดยสาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ประกอบด้วยโรงเรียน 3 แห่ง รวม 747 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้การคำนวณจากสูตร Taro Yamane¹² ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 274 คน ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น จากนั้นใช้การสุ่มอย่างง่ายเพื่อให้ได้จำนวนนักเรียนจากแต่ละชั้น แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (มีคะแนนสอบรวมทุกวิชาของภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ต่ำกว่าหรือเท่ากับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50) และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ (มีคะแนนสอบรวมทุกวิชาสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50) ผู้ตอบแบบสำรวจคือ นักเรียนและผู้ปกครอง โดยชี้แจงรายละเอียดให้นักเรียนฟังประมาณ 5-10 นาที ผู้วิจัยอ่านข้อคำถามและอธิบายทีละข้อด้วยภาษาที่เข้าใจจากนั้นตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสำรวจ โดยแบบสำรวจที่นักเรียนตอบข้อคำถามได้มากกว่าร้อยละ 80 ของข้อคำถามทั้งหมด จะถูกนำเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนแบบสำรวจของผู้ปกครองเป็นข้อคำถามแบบเติมคำในช่องว่าง ได้ส่งแบบสำรวจให้ผู้ปกครอง จากการวิจัยได้แบบสอบถามตอบกลับคืนมาที่สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูล คือ แบบสำรวจสำหรับนักเรียน 273 ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ 99.64 ของนักเรียนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด) และแบบสำรวจสำหรับผู้ปกครอง 268 ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ 97.81 ของผู้ปกครองที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

แบบสำรวจนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะและนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่เข้าร่วมโครงการสุขภาพจิตโรงเรียน จำนวน 30 คน วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจ ดังนี้

1. แบบสำรวจการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

แบบสำรวจการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน พัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของ Benjamin Bloom¹³ และ Bandura¹⁴ ประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนเป็นลักษณะเติมคำในช่องว่าง ข้อมูล เพศ วัน เดือน ปีเกิด ระดับชั้นเรียน และจำนวนพี่น้อง และมีข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า โดยนักเรียนเป็นผู้ประเมินตามการรับรู้ของตนเองมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .743 และรายด้าน ดังนี้ ด้านการอ่าน เท่ากับ .718 ด้านการเขียน เท่ากับ .288 ด้านการคำนวณ เท่ากับ .708 ด้านการคิดและการเรียนรู้ เท่ากับ .445 ด้านพฤติกรรมการเรียน เท่ากับ .743

2. แบบสำรวจรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

แบบสำรวจรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู พัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีของ Diana Baumrind¹⁵ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า โดยนักเรียนเป็นผู้ประเมินและจัดกลุ่มเข้ากับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แต่ละรูปแบบ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .920 และรายด้าน ดังนี้ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

เท่ากับ .354 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูควบคุม เท่ากับ .775 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ เท่ากับ .789 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง เท่ากับ .884

3. แบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ปกครอง

เป็นลักษณะเดิมคำในช่องว่าง ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ปกครองของนักเรียน ได้แก่ อาชีพ สถานภาพสมรส การศึกษาสูงสุด และผู้เลี้ยงดูหลัก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ และความแตกต่าง โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) และสถิติทดสอบค่าที (Independent Sample T-test)

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม

การวิจัยนี้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์ของคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อวันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2559 ตามเอกสารรับรองเลขที่ 2016/325.2308 ซึ่งผู้เข้าร่วมการวิจัยทุกคนได้ลงนามในเอกสารยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

ผลการศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองนักเรียน

ในงานวิจัยนี้ผู้ปกครองของนักเรียนทั้งหมดจำนวน 268 คน โดยมีผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 82 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ชั้นละ 93 คน คิดเป็นร้อยละ 30.60, 34.70, และ 34.70 ตามลำดับ เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ต่ำ 133 คน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ 135 คน คิดเป็นร้อยละ 49.60

และ 50.40 ตามลำดับ นักเรียนทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มิผู้ปกครองเป็นมารดา รองลงมาเป็นบิดา ตา และยาย มีส่วนน้อยที่เป็น ปู่ ย่า และญาติพี่น้อง ผู้ปกครองของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป รองลงมา คือ ค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัว มีสถานภาพสมรส ผู้ปกครองที่ตอบคำถามส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดชั้นประถมศึกษา และเป็นผู้ดูแลหลักทั้ง 2 กลุ่ม

2. การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก จำนวน 9 คน (ร้อยละ 6.70) ซึ่งน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ ซึ่งมีจำนวน 38 คน (ร้อยละ 27.50) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำส่วนใหญ่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนในระดับปานกลางถึงค่อนข้างมาก จำนวน 79 คน (ร้อยละ 58.50) ระดับปานกลางถึงค่อนข้างน้อย 42 (ร้อยละ 31.10) และมีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อย จำนวน 5 คน (ร้อยละ 3.70)

คะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ ($\bar{X} = 3.06$, $SD = 0.29$) สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ($\bar{X} = 2.65$, $SD = 0.27$) คะแนนเฉลี่ยการรับรู้ของตนเองในแต่ละด้านพบว่า ด้านการอ่าน การเขียน การคำนวณ การคิดและการเรียนรู้ และพฤติกรรมกรเรียนในนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในทุกด้าน

2.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ในการวิเคราะห์รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 273 คน สามารถจัดกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 รูปแบบได้ 142 คน (ร้อยละ 52) และไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูอย่างใดอย่างหนึ่งได้จำนวน 131 คน (ร้อยละ 48) ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการวิจัยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่สามารถจำแนกได้ ดังนี้ นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ 67 คน (ร้อยละ 47.20) รองลงมาได้แก่รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ 27 คน (ร้อยละ 19) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม 25 คน (ร้อยละ 17.60) และจำนวนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีเพียง 23 คน (ร้อยละ 16.20)

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และควบคุม มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติมีจำนวน 41 คน (ร้อยละ 51.90) และ 15 คน (ร้อยละ 19) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีจำนวน 26 คน (ร้อยละ 41.30) และ 10 คน (ร้อยละ 15.90) ตามลำดับ ส่วนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ และทอดทิ้ง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีจำนวนมากกว่า คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติมีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 16.50) และ 10 คน (ร้อยละ 12.60) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีจำนวน 14 คน (ร้อยละ 22.20) และ 13 คน (ร้อยละ 13.60) จากการวิเคราะห์ข้อมูล จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ มีแนวโน้มการเลี้ยงดูด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ ส่วนนักเรียน

ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแนวโน้มการเลี้ยงดูด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง

3. ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสัมพันธ์กันน้อย ($r = .31$) ดังตารางที่ 1

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีเพียงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยสัมพันธ์กันน้อย ($r = .28$) ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง ทั้ง 4 รูปแบบไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ดังตารางที่ 2

Table 1 The Correlation Between the Academic Self-Efficacy Score and Academic Achievement.
(N = 273)

Factors	1	2	p
1. Academic Self-Efficacy	1.00		.00
2. Academic Achievement	.31*	1.00	.00

* significant at $p < .05$

Table 2 The Correlation Between the Academic Self-Efficacy Score, Parenting Styles and Academic Achievement. (N = 142)

Factors	1	2	3	4	5	6
1. Academic Self-Efficacy	1.00	.04	.00	.01	-.11	.28*
2. Authoritative Parenting Style		1.00	-.06	-.30*	-.47*	.16
3. Authoritarian Parenting Style			1.00	.35*	.45*	.02
4. Permissive Parenting Style				1.00	.49*	-.15
5. Neglectful Parenting Style					1.00	-.37*
6. Academic Achievement						1.00

* significant at $p < .05$

Note: Academic Self-Efficacy = 1, Authoritative Parenting Style = 2, Authoritarian Parenting Style = 3, Permissive Parenting Style = 4, Neglectful Parenting Style = 5, Academic Achievement = 6

4. ความแตกต่างการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน เท่ากับ 3.06 จัดอยู่ในระดับมาก ในขณะที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน เท่ากับ 2.65 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

ถึงค่อนข้างมาก ดังนั้นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 3

นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ

9.68, 12.80, และ 12.92 ตามลำดับ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.49, 13.65, และ 14.22 ตามลำดับ ส่วนรูปแบบการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยคะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.72 ซึ่งน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 13.69 ดังตารางที่ 4

Table 3 The Mean ($\bar{X}$), Standard Deviation (SD), and T-test Scores of Academic Self-Efficacy Between the Student Groups.

Academic Achievement	Academic Self-Efficacy		t	df	p
	n	(SD)			
Average	138	3.06 (0.29)	7.67*	271	.00
Low	135	2.65 (0.27)			

* significant at $p < .05$

338

Table 4 The Mean ($\bar{X}$), Standard Deviation (SD), and T-test Scores of each Parenting Styles Between the Student Groups. (N = 142)

Parenting Styles	Average Academic		Low Academic		t	df	p
	$\bar{X}$ (SD)	(n = 79)	$\bar{X}$ (SD)	(n = 63)			
Authoritative	9.68 (1.82)		9.49 (1.88)		.61	140	.54
Authoritarian	12.85 (3.71)		13.65 (3.59)		-1.28	138	.20
Permissive	12.92 (3.76)		14.22 (4.08)		-1.92	134	.06
Neglectful	11.72 (3.46)		13.69 (4.30)		-2.99*	137	.00

* significant at $p < .05$

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาความสัมพันธ์และความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า การรับรู้ความสามารถ

ของตนเองด้านการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ รวมทั้งคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้าน คือ ด้านการอ่าน การเขียน การคำนวณ การคิด และการเรียนรู้ และพฤติกรรมการเรียนสูงกว่าในทุกด้าน จากแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ความสามารถของตนเอง เป็นการตัดสินความสามารถในการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อการเผชิญกับความยากลำบากเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ¹⁶ และคนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง มักคาดหวังผลการกระทำไว้อย่างน่าพอใจมากกว่าคนที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ และส่งผลต่อกระบวนการทางปัญญา คือ ความคิด การตัดสินใจตนเอง และกระบวนการเลือก ทำให้กระทำพฤติกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมาย¹⁷ ดังนั้นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ มักจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนที่สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เนื่องจากมีการตัดสินความสามารถของตนเอง และเลือกกระทำพฤติกรรมที่มุ่งมานะเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ayele Gota Abesha⁵ ที่ได้ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศเอธิโอเปีย พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของวัชร ประทาน⁶ ศึกษาการพัฒนาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุ และการวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่าน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางวิชาการต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในเครือสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ค่าอิทธิพลร่วมที่อธิบายการรับรู้ความสามารถของตนเองทางวิชาการได้ดีที่สุด คือ ความสนใจในการเรียน รองลงมา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม การสนับสนุน

จากผู้ปกครอง ความวิตกกังวลในการเรียน และการสนับสนุนจากครู และงานวิจัยของภาสิต ศิริเทศ¹⁸ ที่ศึกษาผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการตั้งครรภ์สูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบที่ได้รับการเรียนการสอนปกติ

งานวิจัยครั้งนี้ พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลดังกล่าวข้างต้น งานวิจัยของวิลาวัลย์ ดาราฉาย¹⁹ เรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2-3 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่ทำนายเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถด้านการเรียนได้ดีที่สุด และงานวิจัยของเดือนเพ็ญ ทองน่วม²⁰ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเป้าหมาย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 385 คน พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความเชื่อมั่นทางการเรียนแตกต่างกัน และกลุ่มที่มีความเชื่อมั่นทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่มีระดับความเชื่อมั่นทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการอบรมเลี้ยงดู พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม มีความสัมพันธ์ในทิศทางเป็นบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทิศทางเป็นลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนทั้งสองกลุ่มที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ รูปแบบการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากทฤษฎีความรู้สึกรู้สึกผูกพันของ Marry Ainsworth²¹ ที่กล่าวว่า ความผูกพันที่มั่นคงเป็นสิ่งสำคัญต่อพัฒนาการด้านสติปัญญา สังคม จิตใจและการปรับตัว ผู้วิจัยจึงสรุปว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 2 รูปแบบ คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งอาจทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้ และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่น่าจะสัมพันธ์กับความผูกพันทางอารมณ์แบบปลอดภัย เด็กจะมีความรู้สึกรู้สึกปลอดภัย รู้สึกไว้วางใจ มีความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) และพฤติกรรมทางสังคมดี จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี จากทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของ Erik H.Erikson⁷ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เป็นระยะที่มีการพัฒนาความวิริยะอุตสาหะ (Industry) รู้สึกว่า ตนเองมีความสามารถ และมักจะปฏิบัติตามสิ่งที่พ่อแม่หรือครูมอบหมายให้ทำ จึงอาจทำให้นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีเช่นเดียวกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

แต่นักเรียนที่ถูกเลี้ยงดูแบบควบคุมมีแนวโน้มที่จะเกิดปัญหาการเรียนเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น เนื่องจากเมื่อถึงช่วงวัยรุ่นต้องการมีอัตลักษณ์ของตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น นักเรียนอาจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อแม่หรือครู จึงอาจส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของมินตรา สิงหนาค²² ที่ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของกระบวนการครอบครัว และตัวแปรส่งผ่านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า กระบวนการครอบครัวมีอิทธิพลทางอ้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zinnatur Borak²³ และ Zahra Zahed Zahedan²⁴ ที่พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ส่งผลทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สรุปงานวิจัยนี้พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลงานวิจัยนี้สามารถนำไปวางแผนพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาหรือจัดกิจกรรมแก่ผู้ปกครองเรื่องการอบรมเลี้ยงดู หรือส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก เช่น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครู และนักวิชาการ นำผลการวิจัยไปจัดกิจกรรมในการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองในนักเรียน เพราะเป็นสิ่งสำคัญและช่วยพัฒนาเรื่องความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่ดีและมีประสิทธิภาพของเด็กต่อไป

ข้อจำกัดของงานวิจัย

การแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า และต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ทำให้การ

เปรียบเทียบในบางประเด็นไม่ชัดเจน ควรคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจริง มาเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจริง

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียน ครูผู้ประสานงาน ที่ช่วยเหลือให้ความสะดวกในการเก็บข้อมูล และขอขอบคุณนักเรียนทั้ง 3 แห่ง ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสำรวจเป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

1. Office of the Education Council. Situation of education in Thailand year 2014/2015 how to reform Thailand's education in 21st century. Available at <http://www.moe.go.th/moe/upload/news20/FileUpload/45160-7020.pdf>, accessed April 20, 2017.
2. Good CV. Dictionary of education. 3rd ed. New York: McGraw-Hill Book Co., Inc; 1973.
3. Inthachai A. Factors related to mathematics learning achievement of engineers students at Rajamannggala University of Tecnology, Lanna, Chiangmai. Chaingmai: Rajamannggala University of Tecnology Lanna, Chiangmai; 2013.
4. Bandura A. Social foundation of thought and action. New Jersey: PrenticeHall; 1986.
5. Abesha AG. Effects of parenting styles, academic self-efficacy, and achievement motivation on the academic achievement of University students in Ethiopia. [M.Sc. Thesis in Education Research]. Perth Western Australia: Edith Cowan University, 2012.
6. Pratan W. Causalmodel development, factor affecting and mediational effect to attention behavior through academic self-efficacy of the 4th years student in Srinakharinwirot University's demonstrational school. [M.Sc. Thesis in Research and Development on human Potentials]. Bangkok: Faculty of Graduate studies, Srinakharinwirot University, 2013.
7. Department of Psychiatry, Faculty of Medicine Ramathibodi Hospital. Ramathibodi essential psychiatry. 3rd ed. Bangkok: Department of Psychiatry Faculty of Medicine Ramathibodi Hospital Mahidol University; 2012.
8. Deniz ME, Karakus O, Tras Z, Eldeleklioglu J, Ozyesil Z, Hamarta E. Parental attitude oerceived by university students as predictors of subjective well-being and life satisfaction. Psychology 2013; 4(3): 169-73.
9. Afolabi OE. Parents' involvement in inclusive education: an empirical test for the psycho – educational development of learners with special educational needs. Academic journal 2014; 6(10): 196-208.

10. Turner EA, Chandler M, Heffer RW. The influence of parenting styles, achievement motivation, and self – efficacy on academic performance in college student. *Journal of College Student Development* 2009; 50(3): 337-46.
11. Ruangrong B. Primary school children social development. Available at <http://taamkru.com/th>, accessed August 20, 2016.
12. Yamane T. statistic: an introductory analysis. New York: Harper & row, 1967.
13. Bloom BS. Human characteristics and school learning. New York: Mc Graw-Hill Book; 1976.
14. Bandura A. Self-efficacy: the exercise of control. New York: Freeman; 1997.
15. Baumrind D. Harmonious parents and the preschool children. *Developmental Psychology* 1971; 4: 99-102.
16. Schunk DH. Developing children's self-efficacy and skill: the roles of social comparative information and goal setting. *Contemporary Educational Psychology* 1983; 8:76-86.
17. Bandura A. Encyclopedia of human behavior. San Diego: Academic Press; 1994.
18. Phasit S, Chamroonsawasdi K, Pitikultang S, Yodmai K. Effect of a life skills program on self-efficacy to prevent teenage pregnancy among female secondary school studenta in Ayuthaya province. *J Public Health* 2017; 47(3): 241-54.
19. Darachai, W. Factors related to academic Self-efficacy of second and third level students. [M.Sc. Thesis in Development Psychology]. Bangkok: Faculty of Graduate studies, Srinakharinwirot University, 2011.
20. Tongnuam D. Relationships between beliefs, goal orientations and academic achievement. *Asaihl – Thailand journal* 2011; 10(1): 50-64.
21. Deparment of the mental health. Attachment theories. Available at <https://www.dmh.go.th>, accessed April, 2018.
22. Singhanak M. Effects of family process and intervening variables on motive Self-concept self- esteem learning attitude and academic achievement in Bangkok elementary students [M.Sc. Thesis in Education Research]. Bangkok: Faculty of Graduate studies, Chulalongkorn University, 2010.
23. Borak Z, Kawser U, Haque M, Sharmin AA. Impact of parenting style on children's academic achievement. *Journal of Social Sciences & Humanities Research* 2016; 2(2): 1-4.
24. Zahedan ZZ, Rezaee R, Yazdani Z, Bagheri S, Nabeiei P. The influence of parenting style on academic achievement and career path. *Journal of Advances in Medical Education & Professionalism* 2016; 4(3): 130-4.

การรับรู้ความสามารถของตนเอง และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนต่ำและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ

ชนารัตน์ วรรณประเสริฐ* สุพร อภินันทเวช** พัทรินทร์ เสรี***

บทคัดย่อ

การรับรู้ความสามารถของตนเองและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสำคัญต่อการเรียนของนักเรียนงานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยดังกล่าวในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 274 คน จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น และสุ่มอย่างง่ายในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการสุขภาพจิตโรงเรียน จำนวน 3 แห่ง ได้นักเรียน 2 กลุ่มที่มีผลการเรียนปกติ และผลการเรียนต่ำโดยใช้แบบสำรวจการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและแบบสำรวจรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และ Independent Sample T-test ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง มีความสัมพันธ์

ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูอีก 3 รูปแบบไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นผู้ที่มีส่วนดูแลเด็กสามารถนำผลการวิจัยไปจัดกิจกรรมในการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองนำไปสู่การเรียนรู้ที่ดีและมีประสิทธิภาพของเด็กต่อไป

คำสำคัญ: การรับรู้ความสามารถของตนเอง, การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน, รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

* นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาเด็ก วิทยาลัยครู และครอบครัว โครงการร่วมคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามธิบดี คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล และสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็ก และครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล

** สาขาวิชาจิตเวชศาสตร์เด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

*** สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็ก และครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล